

som følger efter det, vi her have diskuteret, og det Punktum, som nu blev omtalt af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgfreds. Det, der staar, er kun 4 Linier, saa jeg maa vel læse dem op. „Naar der er hengaaet 3 Aar efter Frihavnens Aabning for Driften, kan Indenrigsministeren kun med Lovgivningsmagtens Samtykke fritage Selskabet for at anvende hele den ovennævnte Aktiekapital“. Meningen hermed er den, at dette Spørgsmaal skal staa hen mindst 3 Aar, og naar de 3 Aar ere gaaede, kan der ske en Fritagelse, naar Lovgivningsmagten siger ja til det, men saaledes som det staar her, staar der dette, at i de første 3 Aar kan Indenrigsministeren af egen Magtfuldkommenhed gøre dette, men saa snart de 3 Aar ere forbi, skal Lovgivningsmagtens Samtykke indhentes for at overhovedet en sliq Tilladelse kan finde Sted. (Ministeren for offentlige Arbejder [Singerslev]: Det er ogsaa Meningen!) Ja, er dette Meningen, saa bliver Loven endnu uklare og utydeligere og mere begrebsforvirrende, end den hidtil har været for mig. Men da dette Spørgsmaal ikke foreligger til Forhandling, og ikke i strengeste Forstand vedrører det Instrument, der blev os overladt til Afstemning, skal jeg ikke komme ind paa det.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Forslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

H. Holm: Maa jeg tillade mig at foreslaa dette Forslag til Beslutning henvist til Finansudvalget.

Uden Forhandling og Afstemning
vedtoges dette Forslag.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Koncession paa Anlæg af en Særnbane fra Klampenborg til Helsingør.

(Lovforslaget findes i Tillæg A., Sp. 3423 fg.)

Lovforslaget fattes under Forhandling.

Ordføreren for Forslagsstillerne

(W. Dinesen): Den her omtalte Sag, nemlig Forslag om en Bane fra Klampenborg til Helsingør, har jo oftere været for her i Tinget, saaledes at jeg tør gaa ud fra, at det meste deraf vil være Tinget bekendt. Jeg skal derfor ikke brede mig vidtløst for ikke at komme med for mange Gentagelser. Nyttien eller vel næsten Nødvendigheden af denne Bane er vel erkendt fra alle Sider, og naar den ikke er bleven til noget, ligger det fornemmelig i, at de forskellige Lovgivningsfaktorer ikke have kunnet blive enige. De have alle været enige i det hensigtsmæssige i den, men man er stødt paa forskellige Banfeligheder, som have gjort, at den ikke er bleven udført og saaledes er bleven udsat Aar for Aar, ja, det ene Aarti efter det andet. Nu er der, forekommer det mig, aabnet en Mulighed for at faa en Bane, selv om ikke det Forslag, som er forelagt fra Regeringens Side om en Statsbane Klampenborg—Helsingør, skulde blive vedtaget. Der er nemlig, som allerede oftere fra private, gjort Tilbud om at anlægge en Bane paa den ovennævnte Strætning. Der er fremkommet forskellige Forslag. Da der nu hvert Aar i en længere Aarrække er fremkommet Forslag, som Regeringen den Gang ikke mente at kunne gaa ind paa, nemlig at give private Koncession paa Anlægget af en Bane Klampenborg—Helsingør, have private ansøgt om at lægge en Bane fra Klampenborg saa langt Nord paa, som Regeringen vilde have det, saaledes at den ikke kom i Forbindelse mod Nord med Statsbanen og altsaa ikke kunde blive en Konkurrencebane til den Bane, som Staten har om ad Hillerød. Men det er der ikke blevet noget af. Der er ligeledes kommet Forslag frem i Aar, som ere omdelte til det høje Tings Medlemmer, om at anlægge en elektrisk Bane. Endelig er der ogsaa kommet Tilbud om at bygge den Bane, Regeringen har foreslaaet, og det er i den Anledning, at man har sagt — og det har jeg personlig undersøgt — at under visse Betingelser ville Midlerne være til Stede til at anlægge en saadan Bane. Saa er det, man er fremkommen med dette Forslag, som altsaa begynder med et Forbehold; Forslaget gaar ikke ud paa at give private Koncession, men paa at give dem det, for saa vidt det af Regeringen foreslaaede Lovforslag ikke skulde kunne gennemføres. Det er altsaa kun, for saa vidt Statsmyndighederne fremdeles skulde vise sig impotente i dette Spørgsmaal, at Forslagsstillerne have ment, at Staten ikke har Lov til at tvæle det private Initiativ.